

Általános kihallgatás

Ferenc pápa katekézise az eucharisziáról

Szent Péter tér
2014. február 5. (szerda)

Kedves Testvérek, jó napot kívánok!

Jó napot mondok, de nincs valami szép nap, sőt meglehetősen csúnya az idő!

Ma az eucharisziáról beszélek nektek. Az eucharisztia a keresztséggel és a bérnállással együtt a „keresztény beavatás” szíve közepe, magának az egyházi életnek a forrása. A szeretetnek ebből a szentségéből indul ki ugyanis a hit, a közösség (a kommunió) és a tanúságtétel minden hiteles útja.

Amikor összegyűlünk az eucharisztia, a szentmise megünneplésére, az, amit látunk, már megsejteti velünk, mi az, amit hamarosan átélünk. A szertartásnak szánt tér középpontjában az oltár áll, amely egy leterített asztal, és ez egy étkezést juttat eszünkbe. Az asztalon áll egy kereszt, amely azt jelzi, hogy ott Krisztus áldozatát ajánljuk fel: ő az a spirituális táplálék, amelyet kapunk a kenyér és a bor színében. Az oltár mellett áll az ambó, vagyis az az állvány, ahonnan Isten szavát felolvassuk: ez azt jelzi, hogy azért gyűlünk ott össze, hogy hallgassuk az Urat, aki a Szentírás által szól hozzánk, tehát a táplálék, melyet kapunk, egyben az Úr szava is.

Isten szava és a kenyér a szentmisében egyetlen egészet alkotnak, mint az utolsó vacsorán, amikor Jézus minden szava, minden jelcselekvése a kenyér megtörésének és a kehely felajánlásának mozdulatában, a keresztáldozat elővételezésében sűrűsödött össze, valamint ezekben a szavakban: „Vegyétek és egyétek, ez a testem... Vegyétek és igyátok, ez a vérem.”

Jézusnak az utolsó vacsorán végbevitt mozdulata a legnagyobb hálaadás az Atyának az ő szeretetéért és irgalmáért. A „hálaadás” görögül „eucharisztia”. Ezért hívják ezt a szentséget eucharisziának: a legmagasabb rendű hálaadás az Atyának, aki annyira szeretett bennünket, hogy szeretetből nekünk adta Fiát. Ezért foglalja magában az eucharisztia szó ezt az egész mozdulatot, amely Isten és az ember tette együttesen, Jézus Krisztus, a valóságos Isten és valóságos ember tette.

Az eucharisztia ünneplése tehát sokkal több egyszerű étkezésnél: Jézus húsvétjának, az üdvösség központi misztériumának emlékezete. Az „emlékezet” nem pusztán emléket jelent, hanem azt jelenti, hogy minden alkalommal, amikor ezt a szentséget ünnepeljük, részesedünk Krisztus kínszenvedésének, halálának és feltámadásának misztériumában. Az eucharisztia Isten üdvözítő művének

csúcspontja: az Úr Jézus azáltal, hogy megtört kenyérré válik értünk, ránk árasztja egész irgalmát és szeretetét, és így megújítja szívünket, létünket, a hozza és testvéreinkhez fűződő kapcsolatunkat.

Ezért van az, hogy amikor áldozunk, azt olaszul úgy mondjuk, hogy „részesedem a kommunióban, a közösségben”, „közösségre lépek”: ez azt jelenti, hogy a Szentlélek erejében az eucharisztikus lakomában való részesedés egyedülállóan és mélységesen Krisztushoz tesz hasonlónvá minket, már most megízlelteti velünk az Atyával való teljes közösséget, mely a mennyei lakomát jellemzi majd, ahol az összes szenttel együtt abban az örömben lesz részünk, hogy szentől szembe szemlélhetjük Istent.

Kedves barátaim, soha nem tudunk eléggé hálát adni az Úrnak azért az ajándékért, amelyet az eucharishtiában adott nekünk! Nagyon értékes ajándék, és ezért annyira fontos, hogy vasárnap elmenjünk a misére. De ne csak azért menjünk misére, hogy imádkozzunk, hanem azért, hogy áldozzunk, részesedjünk a közösségben, magunkba fogadjuk a kenyeret, amely Jézus Krisztus teste, amely megbocsátást, üdvösséget hoz nekünk és egyesít minket az Atyával. Szép dolog ezt tenni! Minden vasárnap elmegyünk a misére, mert az a nap az Úr feltámadásának napja. Ezért olyan fontos számunkra a vasárnap. És az eucharishtiával átérezzük, hogy az egyházhoz, Isten népéhez, Jézus Krisztus testéhez tartozunk. Soha nem fogjuk tudni felérni ésszel ennek igazi értékét és gazdagságát.

Kérjük Jézust, hogy ez a szentség továbbra is tartsa elevenen jelenlétét az egyházban, és alakítsa közösségeinket szeretetben és közösségben az Atya szíve szerint. Egész életünkben ezt tesszük, de az elsőáldozás napján kezdjük el. Fontos, hogy a gyermekek jól felkészüljenek az elsőáldozásra, és minden gyermek legyen elsőáldozó, mert ez az első lépés – a keresztség és a bérálás után – ahhoz, hogy erőteljesen Jézus Krisztushoz tartozzunk. Köszönöm!

(Kristóffy Lilla Krisztina fordítása)

- © Nyomtatásban való megjelentetéséhez a Gratuitas Szerzetesteológiai Intézet előzetes engedélyre van szüksége.
- © Libreria Editrice Vaticana, 2014.
- © Kristóffy Lilla Krisztina, 2014.

